

นิทานเวตาลเรื่องที่ ๒๑

ครั้นแล้วพระเจ้าตริภุชเวตเสด็จกลับไปยังต้นโอศก ดึงร่างเวตาลลงมาจากกิ่งโอศก แล้วเอามันพาดบ่า ดำเนินมาตามเส้นทางเดิม ขณะที่มาตามทางเวตาลก็กล่าวว่า “ราชะ โปรตพังเกิด ข้ากำลังจะเล่าเรื่องถวายสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องสัมพันธ์สวาทที่ดีเด่นมาก เรื่องมีดังนี้”

แต่โบราณสมัย มีเมืองหนึ่งชื่อ นครวิศาลา กล่าวกันว่ามีความงดงามราวกับเป็นเทพธานีแห่งที่สองของพระอินทร์ ซึ่งพระธาดาพรหมทรงสร้างเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของคนดีมีคุณธรรมที่ตกลงมาจากสวรรค์ ในครั้นมีพระเจ้าแผ่นดินผู้มั่งคั่งองค์หนึ่งปกครองอยู่ ทรงนามว่าพระเจ้าปัทมนาถ ผู้ได้รับการยกย่องเป็นผู้นำความสุขสู่เหล่าชนนิกรโดยทั่วหน้า ราวกับเป็นพญาสุรพลี (พญาสุรพลี ราชานางสุรพลี มีเรื่องราวโดยละเอียดอยู่ในนารายณ์อวตารปาลที่ ๖ (วามนาวตาร) พระนารายณ์อวตารมาปราบอสูรพลี โดยกำเนิดเป็นพราหมณ์ดี โอรสของพระกัศยปเทพบิดรกับนางอหิตี พราหมณ์เตี้ยขอที่ดิน ๓ ก้าวจาลพลีแล้วย่างเท้าไป ๓ ก้าว คือในสวรรค์ก้าวหนึ่ง ในโลกก้าวหนึ่ง และบาดาลก้าวหนึ่ง เมื่อพลีสิ้นพยศกลับใจได้ พระนารายณ์ก็ให้พลีปกครองบาดาล เป็นราชาได้พิภพ โดยสัญญาว่าถ้าพลีประพฤติดีวันหนึ่งจะให้กลับไปครองสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง) นั้นเที่ยวในรัชสมัยของพระราชผู้ทรงความดีเลิศในการปกครองนี้ มีเศรษฐีมหาศาลผู้หนึ่งชื่ออรธัตต์ มีความร่ำรวยมั่งคั่งยิ่งกว่าเทพแห่งทรัพย์ (เทพแห่งทรัพย์ หมายถึง ท้าวภูเวโรลกบาลแห่งทิศเหนือ เป็นยักษ์ ๓ ขา ผู้ครองนครลกขบถบนภูเขาหิมาลัย เป็นเจ้าแห่งขุมทรัพย์ทั้งหลายในโลก เรียกกันว่า วสุปติ มีอีกชื่อหนึ่งว่าไพศรพณ์(ไวศรพณ์) ไทยเรียกเพี้ยนเป็นเจ้าแม่โพสพ) เสียอีก เศรษฐีผู้นี้มีธิดาเลอโฉมคนหนึ่งชื่อ อนงคัมภุชรี (อนงคัมภุชรี(เกสรดอกไม้ของกามเทพ) เป็นหญิงรูปงามมีเรื่องเล่าโดยละเอียดในภารตนิยาย) มีความงามสุดพรรณนา ราวกับพระพรหมจำลองลักษณะรูปของนางให้เป็นแบบของเทพอัปสรธนะนั้น ในกาลต่อมาบิดาของนางจัดการให้นางแต่งงานกับพ่อค้าคนหนึ่งชื่อ มณีวรรณ แห่งเมืองตามลปดิ ตัวท่านเศรษฐีผู้เป็นบิดาของนางนั้น เป็นผู้ที่รักและห่วงหาพันธุของนางอย่างยิ่ง เพราะมีลูกสาวอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงไม่ยอมให้นางเดินทางไปไหน นอกจากให้นางและสามีอยู่แต่ในบ้านของเขาเท่านั้น อนงคัมภุชรีกับสามีก็อยู่ด้วยกันเป็นปกติ ทั้งที่ใจนางมีไฉนดิ้นรนรำต่อเขาเหมือนคนไข้ที่จำต้องยินยอมกินยาขมที่หมอสั่ง อันเป็นสิ่งที่น่าเบื่อยิ่งนัก แต่สามีก็ยอมอดทนต่ออารมณ์ของนางทุกอย่าง ทั้งนี้เป็นเพราะเขารักนางดังดวงใจนั่นเอง

ครั้งหนึ่งมณีวรรณมีความจำเป็นต้องเดินทางไปเยี่ยมบิดามารดาของเขา ในเมืองตามลปดิอันไกลโพ้น หลังจากเวลาผ่านไปได้สองสามวัน พระอาทิตย์แผดแสงแรงกล้าลงบนแผ่นดิน ทำให้กระบวนเดินทางค่อนข้างจะล่าช้าลง ทั้งนี้เพราะวันตฤตฤตจากไปอากาศจึงร้อนและแห้งแล้งยามราตรีก็อ่อนความร้อนลง มีลมแล้งพัดแผ่วและดวงจันทร์ก็มีสีซีดสลดดูวังเวงไร้ชีวิตชีวา

ในฤกษ์ครีษมะ(ฤกษ์ร้อน) อันแห้งแล้งเช่นนี้ว่า วันหนึ่ง นางอนงคัมภุชรีธิดาพ่อค้าใหญ่ พร้อมด้วยพี่เลี้ยงสาว ๆ หลายนางกำลังนั่งรับลมอยู่บนดาดฟ้าของคฤหาสน์ นางชะโลมกายด้วยผงจันทร์อันหอมกรุ่นและสวมเสื้อผ้าอาภรณ์ ผ้าแพรอันบางเบา ขณะนั้นนางแลลงมาดูผู้คนที่ผ่านมาบนถนนก็แลเห็นพราหมณ์หนุ่มชื่อ กมลาร บุตรของสมุทราชนนเทียรเดินอยู่บนถนนสายนั้น เขางามสง่าไปเสียทุกอิริยาบถ ราวกับพระกามเทพที่ปรากฏพระองค์ออกจากถ้ำอันเกิดจากการเผาไหม้ของสรีระ(การเผาไหม้ของสรีระ มีเรื่องเล่าในมหากาพย์และปุราณะว่า กามเทพแผลงศรดอกไม้ห้าชนิด ไปปักพระอุระของพระศิวะขณะทรงเข้ามานอนอยู่ เป็นการกระทำอย่างอุกอาจโดยมีความปรารถนาจะให้พระศิวะเกิดความรักพระอุมา พระศิวะทรงกริ้วที่ถูกกลบหลู่ จึงลี้พระเนตรที่สามขึ้นเป็นไฟกรด เขาสร้างกามเทพผดใหม่ไป ตั้งแต่นั้นกามเทพจึงไม่มีร่างกายอีก เรียกกันว่าพระอนงค์(ผู้ไม่มีร่างกาย)) เพื่อติดตามหานางรตีผู้เป็นชายาของตน ขณะเดียวกันกมลารก็เฝ้าหน้าขึ้นไป ได้พบนางผู้งามสง่าผุดผ่องราวกับจันทร์อมฤต ชายหนุ่มก็มีหัวใจอันบังบานด้วยความพิศวาสราวกับบัวกุ่มุฑ ซึ่งแยกสืบออกรับแสงจันทร์ในราตรี สายตาของทั้งสองฝ่ายที่จ้องประสานกัน ก็กลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยไม่กะพริบ ราวกับถูกสาปด้วยบัญชาอันทรงมหิธานุภาพของกามเทพ ฝ่ายสหายของกมลารแลเห็นทั้งสองฝ่ายกำลังตกอยู่ในความจิงจิงเช่นนั้น ก็รีบดึงแขนกมลารให้ห่างจากที่นั่นและลากถูกลงไปส่งจนถึงบ้าน

ฝ่ายอนงคัมภุชรีพยายามสืบถามจากบริวารจนทราบชื่อของกมลาร แล้วก็รีบถึงเขาไม่ช้า ทอดสายตาแลตามจนสุดสายตาแล้วจึงกลับลงมาจากดาดฟ้า เข้าสู่ห้องของนางด้วยความเหม่อลอยเหมือนคนไม่มีชีวิตจิตใจ ในอกมีแต่ความเสน่หาอาลัยอันท่วมท้น นางกึ่งเลือกกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงด้วยพิชริภักที่แผดเผาอยู่ในใจ คิดถึงชายหนุ่มอย่างบ้าคลั่ง หลังจากนั้นสองสามวัน อนงคัมภุชรีก็คอยพ้อคืนสติ มีความละอายหวาดหวั่นไม่สามารถทนพิชริภักอันปวดร้าวเพราะการจากกันได้ ร่างของนางเริ่มผ่ายผอมลงและซีดเซียวลงตามลำดับ เพราะความครุ่นคิดถึงเขาอยู่ไม่วาย เมื่อแลเห็นว่าความรักของนางจะไม่ถึงผลสำเร็จแน่แล้ว นางก็คิดจะฆ่าตัวตาย ดังนั้นในคืนหนึ่ง เมื่อเห็นว่าบริวารนอนหลับแล้วก็ออกมาจากห้อง เดินตามแสงจันทร์อันสุกสว่างออกจากบ้านมุ่งไปตามทางเดินเลียบริมสระ มีขำมินานก็มาถึงเทวาลัยแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในสวนขวัญ แวดล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่อันแผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่น ภายในเทวาลัยเป็นที่ประดิษฐานปฏิมากรทองคำเจ้าแม่จันตี (เจ้าแม่จันตี พระอุมามาปางคุร่าย เรียกกันเป็นสามัญว่า เจ้าแม่กาลี มีภักขหารคือ โลหิตสด ๆ) ซึ่งวงศ์ตระกูลของนางสร้างขึ้นไว้ สำหรับการกราบไหว้บูชา ประกอบด้วยเครื่องตกแต่งภายในงดงามเป็นที่น่าเจริญใจ อนงคัมภุชรีก็ก้าวเข้าไปในเทวาลัย และถวายนมัสการอย่างนอบน้อมต่อหน้าองค์เทวรูป และกล่าวว่า “ข้าแต่พระแม่เจ้า ข้ารักกมลาร ถ้าข้ามิได้เขาเป็นสามีในชาตินี้ก็ขอให้ได้กันในชาติหน้าเถิด” เมื่อนางได้กล่าวอธิษฐานจบลง ก็ฉีกผ้าคลุมร่างตอนบนออกทำเป็นบ่วงเพื่อแขวนคอตนเอง และเดินออกมาถึงต้นโอศก ตวัดเชือกขึ้นไปคล้องกิ่งโอศกไว้ เตรียมจะผูกคอตาย

ขณะนั้นเอง ปรากฏว่าหญิงบริวารคนหนึ่งของนาง ซึ่งนอนอยู่ในห้องเดียวกัน ตื่นขึ้นในตอนดึก ไม่แลเห็นนางก็ตกใจ ออกติดตามไปจนถึงต้นโอ๊ก ขณะที่ยอดคัมภีร์กำลังจะแขวนคอตนเองอยู่ก็ตกใจ ร้องตะโกนว่า “หยุด หยุด” แล้วรีบปีนขึ้นไปบนกิ่งโอ๊ก และตัดกิ่งไม้ให้ขาดลง อดคมภีร์ได้สติเห็นนางที่เลี้ยงกำลังพยายามลอบอยู่ก็ถอนใจ เมื่อพี่เลี้ยงเข้าชี้ถามว่านางเสียใจเรื่องอะไร อดคมภีร์จึงเล่าความคับแค้นใจของนางให้ฟัง และสรุปว่า “มาลติกาเอ๋ย เจ้าก็เห็นแล้วมิใช่หรือว่า ข้ามีพ่อแม่ที่ควบคุมข้าอย่างเข้มงวดทั้งที่ข้ามีสามีแล้ว ข้าเหมือนนักโทษติดคุกทำอะไรก็ได้ แล้วอย่างนี้ข้าจะติดต่อกับยอเดร์ของข้าได้อย่างไรเล่า ในความคิดของข้าเห็นว่าความตายเท่านั้นที่เป็นความสุขของข้าได้ แล้วเจ้ามาช่วยข้าไว้ทำไม” ขณะที่ยอดคัมภีร์คร่ำครวญอยู่นี้ นางกำลังทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสเพราะพิษรักจากบุษปศรของพระกามเทพ และได้รับความผิดหวังเพราะความรักอย่างเหลือที่จะทนทานต่อไปได้ นางก็หมดสติเป็นลมล้มพับสิ้นสติไปอีกครึ่งหนึ่ง

นางมาลติกาที่เลี้ยงเห็นดังนั้นก็ตกใจยิ่งนัก ตะโกนว่า “โอ้ พระมันมละนี่หนอ (มันมละ “ผู้กวนใจ” เป็นฉายาหนึ่งของพระกามเทพ เพราะกามเทพนั้นเป็นผู้กวนใจบุคคลทั้งหลายให้ปั่นป่วนวุ่นวายด้วยความรัก) เหตุใดจึงรุนแรงต่อนางถึงเพียงนี้ พระองค์ทรงมีอำนาจพลันเหลือจนใคร ๆ ต้านทานมิได้ นางเป็นหญิงที่แสนจะแบบบาง นางจะทนทานทนต่อไปได้อย่างไร” นางคร่ำครวญฉะนี้แล้ว ก็ตะลึงลานวิ่งไปที่สระน้ำ เอาน้ำมาชโลมใบหน้าและลูบตามเนื้อตามตัวสหายของนาง และพักรออยู่ไปมา นางเอาใบบัวมารองนอนให้อนคมภีร์รู้สึกอ่อนนุ่มเย็นสบาย และวางสร้อยมุกดาอันเย็นเยือกปานหิมะลงบนอกของนาง ทันใดนั้นอดคมภีร์ก็ลืมตาขึ้น ใบหน้าของนางนองชุ่มไปด้วยน้ำตาและกล่าวว่า “เพื่อนเอ๋ย สร้อยมุกดา และอื่น ๆ มันก็เย็นดีดอก แต่ก็เย็นนอกอกหาได้เข้าไปถึงภายในไม่ว่า ข้าก็เห็นว่าเจ้ารักข้าจริง เลยเกิดความคิดว่า เจ้าอาจจะช่วยความทุกข์ของข้าได้เพียงคนเดียวเท่านั้น เพราะเจ้าเป็นคนเฉลียวฉลาดและไวใจได้ คงจะเป็นสื่อช่วยให้ออดเดร์ของข้ามาหาข้าได้ ถ้าเจ้าประสงค์จะช่วยชีวิตของข้าจริง ๆ” เมื่อนางกล่าวดังนั้น มาลติกา ก็ตอบสนองด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้มว่า “เพื่อนเอ๋ย เวลานี้ก็ใกล้จะสิ้นคืนแล้ว เธอเป็นพรุ่งนี้เถอะ ข้าจะไปที่บ้านหนุ่มน้อยนั่น เสร็จจากเขาให้เข้าใจ แล้วจะนำยอเดร์ของเจ้ามาพบกับเจ้าที่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นตอนนี้ข้าจะพาเจ้ากลับบ้านไปพักผ่อนก่อน เตรียมใจไว้ให้ดี พรุ่งเจ้าจะได้สมความปรารถนา”

และตอนเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นนั่นเอง มาลติกา ก็กระวีระवादออกจากบ้านไปอย่างเร่งรีบโดยไม่มีใครเห็น ตรงไปบ้านของกมลารักษ์ที่ ได้ทราบข่าวตัวของเขาเองหาได้อยู่ในบ้านไม่ แต่ลงไปที่สวนแต่เช้า นางก็ติดตามไปถึงสวนหลังบ้าน และเห็นชายหนุ่มนอนอยู่ใต้ต้นไม้กำลังกลิ้งเกลือกไปมาบนเตียงซึ่งปูลาดด้วยใบบัวอันเย็นชื่น มีอาการกระสับกระส่ายถอนใจด้วยความกลัดกลุ้มอันเป็นผลของความรักอันเร่าร้อนและทรมานสุดขีด มีสหายคนหนึ่งคอยปรนนิบัติเขาอยู่ด้วยความเห็นใจ โดยพักรักษาด้วยใบตองที่ตัดมาสด ๆ นางก็กล่าวแก่ตัวเองว่า “อาการของหนุ่มน้อยแสดงว่าเป็นไข้ใจเพราะไม่ได้พบเห็นนางผู้เป็นที่รักของเขาระมังหนอ” คิดได้ดังนั้นนางก็ตัดสินใจจะแอบดูเหตุการณ์ต่อไป

ระหว่างนั้นเอง สหายของกมลารักษ์ก็เล่าแก่ชายหนุ่มว่า “เพื่อนเอ๋ย ลองมองดูรอบ ๆ ตัวของเจ้าสิ ธรรมชาติในสวนนี้น่าเพลิดตาเพลิดใจนัก ดูแล้วจะช่วยให้เจ้าสบายใจขึ้นบ้าง อย่าทำตัวเป็นคนหมดอาลัยตายอยากอย่างนี้เลย” เมื่อพราหมณ์หนุ่มได้ฟังดังนั้นก็กล่าวตอบผู้เป็นสหายว่า “เพื่อนเอ๋ย หัวใจของข้าถูกอดคมภีร์ริษิตาความฉืดเคืองเอาไปเสียแล้ว เดียวนี้อกของข้าก็กว้างโหวงเหวงไปหมด ข้าจะเอาจิตใจที่โหมมารื่นเริงได้เล่า ยิ่งกว่านี้พระองค์ยังเอาข้าไปทำแล่งธนูของพระองค์อีกเล่า เพื่อนเอ๋ย ถ้าเพื่อนจะช่วยเพื่อนละก็ ทำให้ข้าได้พบนางผู้เป็นยอเดร์ของข้าที่เถอะ”

เมื่อได้ยินพราหมณ์หนุ่มพูดดังนั้น นางมาลติกาก็ชวนตัวแอบฟังอยู่ที่ห้ายสงสัย มีความยินดียิ่งนัก จึงเผยตัวให้ปรากฏ และเดินไปหาชายหนุ่มและกล่าวว่า “จงเป็นสุขเถิด บัดนี้อดคมภีร์ส่งข้ามาพบท่าน ให้ช่วยสื่อสารให้ท่านทราบว่า ยอเดร์ที่นางใฝ่ฝันนั้นคิดถึงนางบ้างหรือเปล่า เพราะเขาใจมุ่งเข้ามาแต่ดวงหทัยของนางไว้ในกำมือ แล้วหนีนางไปตั้ง ๆ ไม่ไผ่หล่นมาให้เห็นอีก ก็แปลคดีนะ นางเป็นฝ่ายที่ถูกท่านปล้นเอาหัวใจไป นางกลับบอจ้านต่อท่านทุกอย่างทั้งร่างกายและชีวิตของนาง ทั้งวันทั้งคืน นางทนทุกข์เฝ้าแต่ถอนใจใหญ่และกระสับกระส่ายกลิ้งเกลือกตัวไปมา นางต้องทนทรมานเพราะพิษแห่งศรรักที่ปักอก แต่นางก็เหมือนทราญหลงศร ยอมตายอย่างเต็มใจเพราะศรรักนั้น น้ำตานางไหลรินไม่ขาดสาย พาเอาสิ่อยู่ชั้นที่ทาเปลือกตาพลอยละลายละอะแก้มของนางน่าเวทนานัก ฉะนั้นถ้าท่านต้องการให้ช่วย ข้าจะช่วยให้ท่านและนางได้พบกันและสมประสงค์กันทั้งสองฝ่าย”

เมื่อนางมาลติกาเล่าอย่างนี้ กมลารักษ์ก็มิใช่ยินดียิ่งนัก ตอบนางว่า “โอ้ แม่นางผู้ใจงาม ถ้อยคำของท่านแม้จะปลอบข้าให้ชื่นใจ เพราะรู้ว่ายอเดร์ของข้ารักและคิดถึงข้าเช่นเดียวกัน แต่ข้าก็ยังเป็นห่วงข้างยิ่งนัก เพราะรู้ว่าข้าเองทำให้นางต้องเดือดร้อน และตรอมใจไร้ความสุขไปด้วย ในภาวะเช่นนี้ข้าก็เห็นแต่แม่นางเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งของเรา เพราะฉะนั้นท่านเห็นว่าควรจะทำอย่างไร ก็ทำตามที่ท่านเห็นสมควรเถิด” ได้ยินดังนั้นมาลติกา ก็ตอบว่า “ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ ข้าจะพาอดคมภีร์ลิ่งไปที่สวนขวัญอย่างลับ ๆ เพื่อไปดักพบท่านที่นั่น ข้าจะคอยอยู่ข้างนอกและช่วยเปิดประตูให้ท่าน และด้วยวิธีนี้นางกับท่านก็จะได้พบกันสมความปรารถนา” เมื่อมาลติกาแนะนำแผนดังกล่าวอันทำให้พราหมณ์หนุ่มหน้ามนเกิดความหวังดังนั้นแล้ว นางก็อำลากลับไปแจ้งให้อนคมภีร์ทราบ ทำให้นางมีความปลื้มใจยิ่งนัก

ครั้นเมื่อดวงสุริยะคล้อยต่ำลง และค่อยหายไปพร้อมกับสนธยากาล ทำให้ท้องฟ้าเข้าสู่ความมืดแลเห็นดาวสะพรั่งพรายเต็มท้องฟ้าระยับยับลำดับนั้น ดวงศศิ์ก็เยี่ยมพื้นขอบฟ้าขึ้นมาส่องแสงขาวนวลสกาแว่นผ่านไปใว้ในวิเวกาภาศ ดอกบัวกุ่มุทก็ขยายกลีบเรียวแฉล้มฉลาต้อนรับแสงจันทร์ด้วยความยินดีประดุจจะกล่าวว่ “ความงามที่จากไปของเหล่าบัวในเวลากลางวัน ได้กลับมาหาข้าผู้เป็นบุปผาราตรีอีกครั้งหนึ่งแล้ว” ลำดับนั้นกมลารคนรักของอนงคัมมิชรีก็จัดกายแต่งตัวด้วยอาภรณ์อันงดงาม เดินไปสู่ที่นัดหมายด้วยหัวใจที่ร้อนรนจนแทบจะคอยต่อไปไม่ไหว เมื่อไปถึงประตูสวนของอนงคัมมิชรีก็หยุดคอยอยู่นอกประตู สักครู่หนึ่งมัลติกาที่ย่องมาเปิดประตูสวน พาพาหรมณ์หนุ่มเข้าไปสู่แท่นหินใต้ต้นโอศกอันแผ่ร่มเงาสาขาเป็นที่ร่มรื่น กมลารก้าวเข้าไปเผชิญหน้ากับนาง พอพ้นเงาไม้ แสงจันทร์อันสว่างก็ส่องลงมาอาบรา้งดูประดุจรูปสลักงาช้าง งามสง่าหาที่ติมิได้ ราวกับพระกามเทพมาปรากฏพระองค์เฉพาะหน้า

อนงคัมมิชรีมุดลุกขึ้นทันที หัวใจผวาต่อภาพที่เห็นประหนึ่งว่าภาพนั้นเป็นภาพมายาที่มาปรากฏให้หลงใหลชื่นใจชั่วขณะ และกำลังจะสลายหายวัดไป นางปราดเข้าออกคอเอาไว้ ละล่ำละลักว่ “เจ้าหนีข้าไปไหน เจ้าหนีข้าไม่พ้นหรือกมลารเอ๋ย เจ้าจริง ๆ หรือนี่ กมลาร ข้าไม่ได้ฝันไปดอกหรือ” นางสะอื้นด้วยความรู้สึกที่เต็มตื่นสุดระงับ “ไม่นึกเลยว่าข้าจะได้พบเจ้าอีก โหนขออุหน้ให้เต็มตาสักนิดซี” นางกอดเขาไว้แน่นด้วยความสุดเสน่หา เยหน้าขึ้นสบตาอันเรียวยาวตั้งคั่นพระอนงค์แวนหนึ่ง พलगขบหน้าล้กับอกที่ผายผึ่งและแข็งแกร่งอย่างสิ้นแรง กมลารรีบประคองไว้ทันที นางกระซิบว่ “ใช่แล้ว เจ้าเอง กมลารของข้า ในที่สุดเจ้าก็มาหาข้าจนได้” รางงามดั่งอัปสรสวรรค์ของนางทรุดฮวบลง ดวงใจที่อดแน่นด้วยความเสน่หาอันลึกซึ้งและร้อนแรงปานไฟเผา มิอาจทนทานต่อไปได้ถึงกาลแตกสลาย นางสิ้นใจในวงแขนของเขาทันที กมลารตกใจแทบสิ้นสติ ประคองร่างนางอันหาชีวิตไม่แล่วางลงบนพื้น น้ำตานองหน้าด้วยความเสียใจสุดซึ้ง กล่าวด้วยความตกใจว่ “อนงคัมมิชรี เจ้าหนีข้าไปแล้วหรือโธเอ๋ย ทำไม่เป็นอย่างนี้”

กมลารก้มลงมองดูใบหน้าของนางอันงามผ่องปานพระพักตร์ของพระบัทมาวดี (บัทมาวดี หรือบัทมา พระลักษมีชยาของพระนารายณ์หรือพระวิษณุ เป็นเทวีแห่งโชคลาภและความงาม) พलगจุมพิตและอุ้มนางขึ้นมากอดไว้ รั้ให้ด้วยความรักและความเสียตายอย่างสุดระงับ ความร้อนแรงปะทุขึ้นในอกรราวภูผาคันีระเบิดเป็นเสียง ๆ ชายหนุ่มทรุดฮวบลงเคียงข้างนางและขาดใจตาย

เมื่อนางมัลติกาเข้ามาดูก็เห็นคนทั้งสองกลายเป็นศพไปแล้ว นางตกใจและรั้ให้ด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง เพราะนึกไม่ถึงว่าอวสานจะมาถึงคู่รักทั้งสองอย่างรวดเร็วเช่นนี้ ราตรีอันยาวนานก็ถึงความสิ้นสุดลงในเวลาใกล้รุ่ง ตอนเช้านั้นเอง ญาติพี่น้องของทั้งสองฝ่ายก็มาทักท้วงพร้อมหน้า เมื่อได้ฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากปากคนทำสวน ก็เกิดความรู้สึกต่าง ๆ กัน มีทั้งความประหลาดใจ พิศวง เศร้าโศกเสียใจ และเสียตายอย่างสุดซึ้ง ต่างก็ตัดสินใจไม่ถ่วงว่าจะทำอย่างไรกับศพคนทั้งสอง

ขณะที่ตะลึงกันอยู่อย่างนั้นเอง มณิวรรณสามีมองอนงคัมมิชรีก็เดินทางมาถึง หลังจากทีไปเยี่ยมพ่อที่เมืองตามริลิตีชั่วครว พอกลับมาถึงบ้านพ่อตาที่ทราบเรื่องที่เกิดขึ้น มีความตกใจเป็นล้นพ้น รีบวิ่งมาสู่สวนขวัญทันที มีใบหน้าอันองด้วยน้ำตา พอมาก็เห็นเม็ของเขานอนกอดกับชายอื่นและสิ้นใจตายเสียแล้ว ก็บังเกิดความเสียใจและเสียตายนางอย่างสุดซึ้ง หัวใจเขาก็แตกสลายวันลมปรานในบัดดล ต่อมาไม่นาน ผู้คนทั้งหลายจากทุกทิศทุกาศได้ทราบข่าวก็รีบมายังที่เกิดเหตุ และเบียดเสียดยึดเยียดกันมุงดูด้วยความประหลาดใจ

ขณะนั้นเอง พระแม่เจ้าฉันทอันสถิตเป็นประธานในเวลัยของเศรษฐี ที่สร้างไว้เป็นที่สักการะส่วนตัวก็ก้าวลงจากแท่น และปรากฏพระองค์ให้ประจักษ์แก่สายตาของทุกคนในที่นั้น พร้อมด้วยคณะเทพบริวาร ญาติผู้ใหญ่ผู้หนึ่งของตระกูล จึงก้มลงกราบทูลว่ “ข้าแต่พระเทวีผู้ทรงศักดิ์ เศรษฐีวานิชผู้เป็นบิดาของนางอนงคัมมิชรีซึ่ง อรรถทัตต์ ได้สร้างเทวาลัยในสวนนี้เพื่อถวายแก่พระแม่เจ้า และเขามีความศรัทธาต่อพระแม่เจ้าด้วยใจภักดีไม่มีเสื่อมคลาย ขอพระองค์ทรงช่วยให้เขาพ้นวิฤตถกาลวันนี้ด้วยเถิดพระเจ้าข้า” เมื่อพระเทวีผู้เป็นศิวชยา และเป็นนางะของคนที่หลาย ได้อินคำของร้องและเสียงสวดอ้อนวอนของเหล่าคณะเทพก็มีพระทัยเมตตายิ่งนัก ทรงประพรมน้ำทิพย์บนร่างของคนทั้งสาม ทำให้ฟื้นคืนสู่ความมีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ต่างก็มีอาการเหมือนคนตื่นจากความฝัน เหลียวมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น พระเทวีจึงตรัสว่ “จงได้สติเถิด เจ้าผู้เป็นมรรตยชนทั้งสาม เหตุที่เกิดขึ้นครั้งนี้เป็นการกระทำของพระกามเทพผู้ทรงครอันมีพิชรายกาจ ใครเล่าจะอาจต้านทานบุษปศรของพระมันถะได้ บัดนี้เราได้ให้สติสัมปชัญญะคืนแก่เจ้าแล้ว พิชรักเป็นอันสิ้นสูญ เจ้าจงรู้จักฐานะอันแท้จริงของเจ้าเถิด กมลารจงกลับไปบ้านของเจ้า จงลืมเสียให้หมดว่เจ้าได้กระทำอะไรลงไป อนงคัมมิชรีก็เช่นเดียวกัน จงลืมเหตุการณ์ครั้งนี้เสีย แล้วจงรักภักดีต่อสามีของเจ้า เพราะเขาได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่ เขารักเจ้ายิ่งกว่าชีวิตของเขาเสียอีก ข้าขอให้พรแก่เจ้าทั้งสองจงมีความสุข ในความรักของเจ้าตลอดไปเถิด” สิ้นเทวดำรัสสร้างของพระฉันทก็หายวับกลับไปสู่เทวาลัยตามเดิม

เมื่อเวลาเล่านิทานของตนจบลงในระหว่างการเดินทางแล้ว ก็ตั้งปัญหาถามพระเจ้าตรีวิกรมเสนว่ “โอ ราเช ทรงแอบข้าสิว่ ในจำนวนคนที่ตายเพราะความรักทั้งสามคนนั้น คนไหนเล่าที่มีความรักอันแท้จริงยิ่งกว่าคนอื่น ๆ อย่าลืมนะพระเจ้าข้า แม้รู้แล้วไม่ตอบ พระเสียรจะต้องแตกเป็นเสี่ยง ๆ แน่ ๆ” เมื่อพระราชชาติได้ฟังปัญหาของเวลาเช่นนี้ก็ตรัสตอบว่ “ข้าเห็นว่า มณิวรรณนั้นน่าจะเป็นคนที่มีความรักแท้จริงมากที่สุด

เขียนโดย นายตัวดี ท.ทิวเทือกเขา

วันพุธที่ 25 พฤศจิกายน 2009 เวลา 12:54 -

เพราะความรักของอนงค์มัญชรีกับกมลกรเป็นความรักแบบคนตาบอด ไม่มีเหตุผล และไม่มีผลอะไร จะเรียกว่าเป็นความรักที่เห็นแก่ตัวของคนสองคนนั้นก็มีส่วนมัจฉานั่นมีความรักอนงค์มัญชรีอย่างแท้จริง เพราะเมื่อเขาเห็นนางผู้เป็นภรรยาของเขาอนงค์มัญชรีในอ้อมกอดของชายอื่น เขาก็มีได้ตำหนินางหรือโกรธนาง เพราะเขามิได้เห็นว่าคุณทั้งสองกำลังหลู่เกียรติของเขาเลยแม้แต่น้อย เขาทนได้เพราะรักนางอย่างแท้จริง เขามิได้เห็นว่าคุณทั้งสองมีค่าสำหรับเขายิ่งไปกว่านาง และด้วยความรักความเสียตายนางเป็นล้นพ้นทำให้เขาต้องตายลงด้วยความรัก ดังนั้นมัจฉานั่นจึงควรนับได้ว่าเป็นผู้มีความรักอย่างแท้จริงในกรณีนี้”

เมื่อพระราชาตรัสเฉลยดังนี้ เวตาลเจ้าเล่ห์ก็ได้โอกาสหายวับกลับไปสู่ถิ่นพำนักของตนด้วยความสะใจ ทำให้พระเจ้าตรีวิกรมเสนาต้องเสด็จกลับไปตามทางเดิมเพื่อเอาตัวมันกลับมาอีกครั้งหนึ่ง